

Arrest

nr. 79 157 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd van ambtswege afgevoerd op 13 juni 2008.

1.2. Verzoeker deed op 29 september 2011 een aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een Bewijs Inschrijving Vreemdelingenregister 'zonder beperking'.

1.3. Op 16 november 2011 werd besloten om geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek tot herinschrijving. Er werd gemotiveerd dat uit een opsluitingsattest afgeleverd door de Marokkaanse overheid is gebleken dat verzoeker in Marokko was opgesloten in de gevangenis sinds begin januari 2007 en pas werd vrijgelaten op 31 juli 2009, waardoor het vaststaat dat hij langer dan één jaar het Rijk heeft verlaten en dat zijn BIVR reeds verstreken is sinds 29 november 2007.

1.4. Verzoeker kreeg op 5 januari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) wordt aan [M. M.] geboren te [...], op [...],

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 12/01/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1,2°)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Algemeen juridisch karakter: Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent de aanvraag te weigeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht; De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd en bevat geen correcte redenen waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker kreeg een standaardformulier betekend. Op geen enkel moment werd een belangenafweging gemaakt. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist; Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991. Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze. Dat immers de beslissing die genomen werd onjuist is en haaks staat op het gegeven dat verzoeker geregulariseerd werd op 30/11/2001. Sederdien werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;(Cass. 12.05.1932, Pas.

1932, I, 1666). Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden. Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 5/1/2012. Dat verzoeker weldegelijk kan genieten van een onbeperkt verblijf. Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft

De bestreden beslissing bevat wel degelijk de determinerende motieven op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet en geeft tevens de feitelijke redenen weer op basis waarvan de beslissing genomen werd. De beslissing luidt immers als volgt:

“(…) Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijst e leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1, 2°).”

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek dat er geen motivering zou voorzien zijn in de beslissing. Bovendien toont verzoeker het tegendeel niet aan, zijnde dat hij geenszins de termijn overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet zou hebben overschreden. Hij toont niet aan dat de beslissing gestoeld is op een verkeerde motivering.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Blijkbaar is de bestreden beslissing genomen naar aanleiding van een collegiaal besluit dd. 13/6/2008 waarbij verzoeker ambtelijk geschrapt werd. Verzoeker werd hiervan nooit in kennis gesteld. Verzoeker werd ook nooit in de gelegenheid gesteld om dit collegiaal besluit te betwisten en zich opnieuw in te laten schrijven in het vreemdelingenregister. Uiteraard had verzoeker zulks op eenvoudig verzoek gedaan. Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.”

2.2.2. Verzoeker stelt dat de beslissing genomen werd naar aanleiding van een besluit van 13 juni 2008 waarbij hij ambtelijk geschrapt werd. Hij vervolgt dat hij hiervan nooit in kennis werd gesteld waardoor hij nooit de kans kreeg dit aan te vechten.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 29 september 2011 een aanvraag indiende teneinde terug in het bezit te worden gesteld van een Bewijs Inschrijving Vreemdelingenregister 'zonder beperking'. Tevens blijkt uit het administratieve dossier dat op 16 november 2011 besloten werd hieraan geen gunstig gevolg te geven. In ieder geval was verzoekers bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister reeds vervallen op 29 november 2011, waardoor verzoeker, op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. Bovendien werd verzoeker zelfs de kans geboden om zich opnieuw te laten inschrijven in het vreemdelingenregister. Het loutere feit dat verzoeker geen kennis zou hebben gekregen van de beslissing waarbij gesteld werd dat er geen gunstig gevolg werd gegeven aan

verzoekers vraag om terug in het bezit te worden gesteld van een BIVR, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten, waardoor de verwerende partij geenschenning van het zorgvuldigheidsbeginsel worden verweten.

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (cfr. RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Het derde middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: OP STRAFFE VAN NIETIGHEID VOORGESCHREVEN VORMEN. Verzoeker heeft er het raden naar wie de bestreden beslissing genomen heeft: de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid of diens gemachtigde?”

2.3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cfr. R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt. Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat de beslissing genomen werd in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Het vierde middel is onontvankelijk, minstens niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC